

דַּרְשֵׁתִי קִרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת אחרי מות - קדושים, תשפ"ה

משמעות אמתית של קדושה - כבוד הורים

פרשת קדושים פותחת בדרישה: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". קדושים תהיו, יכול כמוני? זאת אומרת שפשוט אומר לך 'קדושים תהיו', הוא לא מתכוון משהו, אתה יודע, בדיעבד כזה. יכול כמוני? הוא אומר לא, כמוני לא, רד קצת טפה פחות. אבל כשאני אומר לך קדושים, הפרוש משהו בדרגה גבוהה מאד.

כל האנשים שאמה אומר להם בוא תהיה בן אדם קדוש, אף אחד לא יודע מה עושים. מה עושים? בסדר, אני רוצה להיות קדוש.

כמו שאמה בא לילד ואמה אומר לו: "ילד, אני רוצה שתהיה ילד טוב". מה זה ילד טוב? מה זה? הוא לא יודע מה זה.

גם פה כשהתורה אומרת 'קדושים תהיו'. יישר כח. אני רוצה להיות קדוש, אבל מה עושים? אז התורה הורידה את זה אלינו. התורה אמרה לך אני לא אשאיר את זה ככה באויר. אני מורידה לך את זה לרצפה, ואומרת לך בדיוק מה אתה אמור לעשות.

נו, מה אני אמור לעשות? "איש אמו ואביו תיראו". מה אתה אומר? באמת? מזה אני אהיה קדוש? תגיד לי, אם אני מכבד את אבא ואת אמא, בזה אני נקרא קדוש? אני הבנתי עד היום שכן אדם קדוש, הפרוש של המלים האלו זה בן אדם שצם ממוצאי שבת עד הקדוש, והולך וטובל כל יום תרי"ג טבילות. עושה גלגולי שלג, אה, זה אדם קדוש. אבל התורה אומרת לא, לא, אתה יודע מה זה הקדוש הזה? איש אמו ואביו תיראו. אם תקים את זה, אתה תהיה בן אדם קדוש.

נפלא, נפלא. סימן שהקדושה שלנו והקדושה שאלקים מבקש מאתנו זאת לא אותה קדושה שאנחנו חושבים.

עד היכן מצות כבוד אב ואם

ספר הרב דוד ברורמן. אני מרצה בכל מיני מקומות. אחד המקומות שאני מרצה זה בבתי כלא.

פעמים שאני מגיע לאיזה מקום שאני צריך לזייף בתוך הבית כלא. כי שם יש אנשים שהם, כל מה שהיה בסביבה שלהם הם שלחו אותו לעולם שכלו טוב. יום אחד, לקחו אותי למקום של אנשים כפשוטו ככה - אנשים שדאגו לשלח אנשים אחרים לעולם העליון.

הצביעו לי על אדם אחד ואמרו לי תראה, זה הבן אדם הכי מסכן בכל המדינה. כל מי שהיה בסביבתו נעלם. בסוף תפסו אותו. אני ידעתי שממבן אדם הזה צריך מאד להזהר.

שבוע אחד, אני מגיע לתת הרצאה שמה. כשמגיעים להרצאות שם, קדם יש אולם של המשפחות, שהמשפחות נפגשים עם אלו שיושבים בכלא, ואחר כך עובדים ומגיעים לאולם ההרצאות. אני עובר, אני רואה את הבן אדם המפחיד הזה, ולידו עומד בחור ושיבה חסידי כזה, עם כובע וחליפה, ציציית בחוץ, והאסיר המסכן הזה מחבק אותו, אבל הבחור ושיבה לא מחזיר לו חבוק.

טוב, אני מסתכל, אני אומר, מה הקשר בין בחור ושיבה לעברין כזה? איך יש קשר ביניהם? לא שאלתי שאלות, המשכתי, הגעתי למקום, נתתי את ההרצאה, סימתי את ההרצאה, אני יוצא. חכה לי הנהג עם האוטו, אנחנו מתחילים לנסע, איך שאנחנו יוצאים מבית הכלא, אני רואה בתחנה את הבחור ושיבה הזה מחכה לאוטובוס.

אמרת לנהג, תעצר לו, אולי אני אקח אותו טרמפ. אנחנו עוצרים לו, איפה אתה צריך? הוא אומר, אני צריך לבני ברק, גם אנחנו לבני ברק, תעלה. הוא עלה, ושב מאחורה.

ישבתי אתו. אומר לי הבחורצ'יק, אני שמתי לב, שפשוט עברת, אתה הסתפלת עלי, ונעצרת, והמשכת ללכת. למה נעצרת? אמרת לי, מה פרוש, למה נעצרת? כי אני רואה אותך. עומד ליד איזה עברין גדול, שכל האנשים אמרו לי להזהר מהבן אדם הזה. עכשיו אני רואה אותך, שהוא מחבק אותך גם כן, ואתה לא חבקת אותו. אמר לי הבחור, העברין הגדול הזה, זה אבא שלי.

אני אספר לך. אני נולדתי למשפחה פשע. שני הסבים שלי, מאבא ומאמא, שניהם בכלא, הם יצאו משם רק בגלגול הבא. אז אני בכלל לא מכיר מה זה 'סבא'.

אמא שלי, כשהייתי בן שלוש, הכניסו אותה לכלא. גם היא לא תצא משם לעולם. אבא שלי, כשהייתי בגיל שבע, תפסו אותו. עד אז הוא היה חסוי, לא יכלו להגיע אליו בכלל. אבל בסוף תפסו אותו, וזהו.

נשאיתי בודד בעולם. אני בן יחיד, לאבא ולאמא. אין לי אחים, אין לי אחיות. משפחה אחת חסידית, בת שלש עשרה נפשות, מבני ברק, אמצה אותי. לאט לאט

למדתי יידיש, למדתי אתם, לבשתי את הלבוש שלהם, היתה לי הצלחה, יש לי גם כשרונות, אני גם לומד טוב. ושיבה קטנה, באמת עבר עלי כמו שצריך.

הייתי מאד מצלח. התקבלתי לשיבה גדולה, מאד מאד טובה. אני גם שם עושה הרבה חיל.

כשאני לומד, יום אחד אני אומר לעצמי, תגיד לי, לכאלו הורים, האם יש מצות כבוד אב ואם או לא? אני אמור לכבד את ההורים שלי, לכאלו הורים? לא ידעתי. הלכתי, שאלתי את הרב מנחם מנדל שפרן שליט"א, אמר לי הרב, בטח, יש לך מצות כבוד אב ואם.

אני את אבא שלי, בפעם האחרונה שראיתי אותו, זה היה לפני 11 שנים. הייתי אז בגיל 7, היום אני בגיל 18. זאת פעם אחרונה שראיתי אותו, לפני 11 שנים.

אבא גם לא ראה אותי אף פעם. הוא בכלל לא יודע איך אני נראה, איפה אני היום, לא יודע כלום.

יום אחד, זה היה לפני שבועיים. מודיעים לאבא, הבן שלך בא לבקר אותך. עכשיו, אתה יודע, אבא עברין גדול. הוא מגיע, הוא מתקרב אלי, הוא הושיט לי יד ללחץ לו יד, ואני לא אשקר עליך, נגעלתי ללחץ יד לאבא שלי.

ביד הזאת, הוא שלח הרבה אנשים למעלה. אני לא יכול ללחץ לו יד. אני לחצתי לו יד, אבל אתה יודע, כאלו לצאת ידי חובה כזה.

עברו שבועיים, זה עכשיו שאמה באת. זאת היתה הפעם השניה שאני מגיע. כשבאתי פעם שניה, אבא חבק אותי. אבל אני לא יכלתי לחבק את אבא. לא יכול לחבק אותו, לא יכול.

עכשיו אני חושב, תגיד לי, אבא מרגיש שאני לא רוצה ללחץ לו יד, ואבא מרגיש שאני לא רוצה לחבק אותו. תגיד לי, זה מצות כבוד אב ואם? אולי עדיף שאני לא אבוא.

אמר לו הרב ברורמן, בוא נסע לרב שטיינמן נשאל אותו, מה שגייד נעשה. יצאנו, הגענו, לרב שטיינמן, בקשתי מהגבאי, אם אתה יכול להשאיר אותנו לסוף, שנהיה אחרונים, כי זה ספור לא נעים לספר אותו בפני אנשים. באמת היינו אחרונים, ונכנסנו לרב שטיינמן.

ספרתי לו, הרב, יש בחור, אתה יודע, שני הסבים, האבא, האמא, כלם בבית כלא, והבן לא יכול לכבד את אבא שלו. האם יש מצות כבוד אב ואם? מה אני אמור לעשות בזה מקרה?

שואל אותי הרב שטיינמן, תגיד לי, הבחור הזה נמצא פה? אמרתי לו כן, הוא מאחורי. אז תקרא לו.

הרב שטיינמן הושיט לבן את היד, והוא לחץ לו יד, והרב שטיינמן, פתאום התחיל ללטף לו את היד, והוא אומר לו, אני מקנא בך.

הבחור הזה, עמדה לו כמו 'גולה' בגרון, פרץ בבכי. מה זה בכה. מה יש לקנא ב? מה יש לקנא? המשפחה שלי בלה הרוסה, מה יש לקנא ב? אמר לו הרב שטיינמן אני מקנא בך, שיש לך הורים שאמה יכול לכבד אותם. לי אין הורים. יש לך מצות כבוד אב ואם. איזה זכות יש לך. לי אין את הזכות הזאת כבר.

הרב, אבל אני לא יכול לכבד אותם. אני לא יכול. הם מגיעים אותי, ואני לא מסוגל.

שני חלקים - כבוד והערכה

עכשיו, תקשיבו, זה היסוד שבביל החיים שלנו.

אמר לו הרב שטיינמן, יש בחיים שני חלקים. יש חלק לכבד בן אדם, ויש חלק להעריך בן אדם. זה שני דברים נפרדים.

אתה יכול לכבד בן אדם, אנחנו צריכים לכבד כל בן אדם, באשר הוא, כל בן אדם בעולם, למה? כי יש לו צלם אלקים. כל בן אדם באשר הוא, הכי רשע שבעולם, צריך לכבד אותו.

להעריך אותו, לא קשור. להעריך - תעריך רק מה שהתורה מעריכה. זה שני חלקים נפרדים.

מספר הבחור: זה מה שאמר לי הרב שטיינמן, כשאני יצאתי בחוץ, לא ידעתי איך להפריד בין שני החלקים האלו. לא ידעתי איך להפריד בין החלקים.

לקח לי שלושה שבועות, עד שהצלחתי באמת, שאני מרגיש טוב עם זה, שאני יכול לכבד את אבא, למרות שאני לא יכול להעריך אותו.

הגעתי אחרי שלושה שבועות לבקר את אבא. אבא בא, וגם הפעם הזאת אבא חבק אותי. אבל הפעם, אני חבקתי את אבא, לחצתי אותו, בכל הכח. ואבא פתאום פרץ

בבכי, מרר בבכי עֶשֶׂר דְּקוֹת, בְּכֶה כְּמוֹ תִינוּק. בְּכֶה וּבְכֶה.

אָבָא אָמַר לִי, מוֹיִשִׁי, אֲנִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל הַחַיִּים שְׁלִי. אֲנִי מִתְחַרֵּט, חֲרָטָה גְמוּרָה, עַל כָּל מֵה שְׁעָשִׂיתִי. אֲנִי מִתְחַרֵּט, תְּרָאָה לִי אֶת הַדָּרָךְ הַנְּכֹנֶה. מֵה שְׁעָשִׂיתִי, אִיזָה טְעוֹת עֲשִׂיתִי בַחַיִּים שְׁלִי.

לֹא יָדַעְתִּי מֵה אֹמְרִים לְאָבָא, אָבֵל אַחַר כֵּן קִבְּלִיתִי הַדְּרָכָה מֵאִיזָה בֶן אָדָם, וְהוּא כֵּן אֹתִי מֵה לַעֲשׂוֹת עִם אָבָא.

אָבָא חִזַּר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה, 'שְׁלֵמָה' חִזַּר בְּתִשְׁבּוּבָה, מְדַקְדֵּק קֵלָה כְּבַחְמוּרָה. אָבָא יִשְׂאָר בְּכָלָא, לֹא יֵצֵא מִשֵּׁם לְעוֹלָם. הַיּוֹם אָבָא בְּכָלָא, מְרַצָּה, מוֹסֵר שְׁעוּרִים, מַחֲזֵק אֲנָשִׁים, הַכֵּל.

תַּדַּע לָךְ, יֵשׁ הַבְּדֵל בֵּין בֶּן אָדָם שֶׁמְכַבֵּד, לְבִין בֶּן אָדָם, מַעְרִיף. שְׁנֵי עוֹלָמוֹת נִפְרָדִים. בֶּן אָדָם צָרִיף לְדַעַת, שְׂדוּקָא דְרַךְ מִצּוֹת כְּבוֹד אָב וְאָם. מֵה שֶׁלָּךְ נְרָאָה, אִיךְ אֲנִי יָכוֹל לְזָכוֹת לְקַדְּשָׁה עַל יְדֵי זֶה? זֶה לֹא מִסְתַּדֵּר. פֹּה הַתּוֹרָה מַעֲיָדָה לָךְ, "קַדְּשִׁים תִּהְיוּ", הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן, "אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ".

וְהַשִּׁיב לָב אָבוֹת עַל בְּנִים

סִפֵּר הֶרֶב אֹרֵי זֶה־ר, אֶת הַיְלָדִים שְׁלִי, כְּצַעַד רֵאשׁוֹן, לְפָנֵי הַחֲזָרָה בְּתִשְׁבּוּבָה הַמְּלֵאָה, רְשָׁמְתִי אוֹתָם לְמוֹסֵד תּוֹרָנִי.

יוֹם אֶחָד נִכְנַסְתִּי לְמִטְבָּח, אִיךְ שֶׁנִּכְנַסְתִּי לְמִטְבָּח, הֵבֵן שְׁלִי, עַל הַשְּׁלַחֵן שֶׁל הַמִּטְבָּח, עָשָׂה שְׁעוּרֵי בַיִת. אֲנִי נִכְנַס, הֵבֵן שְׁלִי עִמָּךְ. בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה לֹא הִתְיַחֵסְתִּי לָךְ.

יֵצְאֵתִי, חֲזַרְתִּי בְּחִזְרָה, וְאֲנִי רוֹאָה אֶת הֵבֵן שְׁלִי, עוֹמֵד עוֹד פַּעַם! אֲנִי אוֹמֵר לוֹ, מֵה זֶה? אָמַר לִי "אָבָא, זֶה מִצּוֹת כְּבוֹד אָב וְאָם".

סִפֵּר הֶרֶב אֹרֵי זֶה־ר, יֵצְאֵתִי בַחוּץ מִהַמִּטְבָּח. בְּכִיתִי! פַּעַם רֵאשׁוֹנָה בַחַיִּים, הִרְגַּשְׁתִּי שְׂאֲנִי אָבָא!

וּמִשֵּׁם הַתְּחִילָה הַחֲזָרָה בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלִי הַמְּלֵאָה. כֵּן הוּא סִפֵּר.

קַדְּשִׁים תִּהְיוּ, אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, כָּל מִצְוָה שְׁאֵתָה עוֹשֶׂה, אֵתָה לֹא יוֹדַע אִיזָה הַשְּׁלֻכוֹת יֵשׁ לְכָל מִצְוָה שְׁעוּשִׁים. זֶה הַפְּרָשָׁה שְׁלֹנּוּ.

מַעֲלַת רִשְׁבִי" - כְּחֶה שֶׁל הַלְכָה אַחַת

אֲנִי קוֹפֵץ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּפִיט שֶׁל הֵבֵן אִישׁ חֵי, וְאִמְרָתָם כֹּה לְחֵי, אוֹת ח'.

אִיזָה דְבָר נִפְלָא. מִי זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן - "חֲדָשׁ כְּמֵה הַלְכוֹת". אִיזָה יָפִי.

כְּמוֹ שְׂאָם הֵייתִי תוֹלָה פֹּה מוֹדְעָה, מַחְפְּשִׁים מִנֵּין לְבֵית הַעֲלָמִין, לְהַגִּיד קִדְּשִׁי, עַל אִיזָה נִפְטָר. מִי זֶה הֵבֵן אָדָם הַזֶּה? חֲדָשׁ כְּמֵה הַלְכוֹת! חוּץ מִמֶּנִּי, אֵף אֶחָד לֹא הָיָה מֵגִיעַ. מִי הָיָה מֵגִיעַ?

תַּגִּיד לִי, אֲנִי לֹא מִבִּין, זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן? חֲדָשׁ כְּמֵה הַלְכוֹת?

אִין לָךְ מִשְׁהוּ אַחַר לְהַגִּיד עַל רִשְׁבִי" אֵתָה יוֹדַע מִי זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן?

אֲנִי לֹא מִבִּין אוֹתָךְ אֲנָשִׁים מַחְפְּשִׁים מִשְׁהוּ מְפוֹצֵץ, תִּסְפֵּר לִי זֶה מִשְׁהוּ רַצִּינִי, מֵה אֵתָה מִסְפֵּר לִי 'חֲדָשׁ כְּמֵה הַלְכוֹת'.

נְסַעְתִּי 9 שְׁעוֹת בְּשִׁבִיל לְדַבֵּר וְאִין מִי שִׁישְׁמַע

סִפֵּר הֶרֶב בְּנִימִין רִימֵר שְׁלִיט"א (חֲתוֹ שֶׁל הֶרֶב אֶלְיָשִׁיב): לְמַדְתִּי בִישִׁיבַת טְשִׁיבִין, שָׁם הָיָה מִנְהַג שְׁכָל חֲתוֹן שְׁמֵתָאָרַס, אֶחָד מֵהַצּוֹת לְפִי הַתּוֹר שְׁלוֹ, חֵיב לְנִסֵּעַ לְאֹרְסִין שֶׁל הַבְּחוּר כְּדֵי לְסַפֵּר בְּשִׁבְחוֹ שֶׁל הַבְּחוּר.

טוֹב הִגִּיעַ הַתּוֹר שְׁלִי, וְאֵל תִּשְׁאֵל, הַבְּחוּר הַזֶּה מִתְאָרַס עִם אִיזָה בַת אַחַת מִצְּפַת. לְפָנַי אֲרַבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה לְנִסֵּעַ מִירוּשָׁלַיִם לְצַפַּת זֶה מַעַל קְרִיעַת יָם סוּף. לֹא קְרִיעַת יָם סוּף, מַעַל קְרִיעַת יָם סוּף. נְסַעְתִּי אֲרַבַּע וְחָצִי שְׁעוֹת מִירוּשָׁלַיִם לְהִגִּיעַ לְצַפַּת כְּדֵי לְדַבֵּר עַל הַחֲתוֹן.

עֲכָשְׁיוֹ אֲנִי קִצַּת אַחֲרָתִי, כְּבָר מְזוּגוֹ אֶת הַמְּנָה הַעֲקָרִית, אִיפֹה כָּל הָאֲנָשִׁים נִמְצְאִים? בְּשִׁנְיָצֵל. אִין מִצָּב שְׁהָאֲנָשִׁים יִקְשִׁיבוּ לִי, הֵם שְׁקוּעִים שָׁם בְּשִׁנְיָצֵל.

אָמְרוּ שֶׁשֶׁשׁ הֶרֶב מְדַבֵּר, שֶׁשֶׁשׁ... אֵת מִי זֶה מַעֲנִין? זֶה לֹא עֲנִין אֵף אֶחָד, לֹא מִכִּירִים אֶת הֶרֶב הַזֶּה. אֲנִי מִנְסֵה לְדַבֵּר, אִין עִם מִי לְדַבֵּר. אִין, אִין! כָּלָם מְדַבְּרִים, מִפְּטָפְטִים, רַעֲשִׁי. מֵה אֲנִי אֶעֱשֶׂה, דְּבַרְתִּי כְּכֵה, מֵה שְׁאִפְטֵר.

אוּלֵי אִם אֲנִי מְזוּגִים, דְּבַרְתִּי הִכִּי הִרְבֵּה, שְׁבַע דְּקוֹת, סִימָתִי, נְסַעְתִּי בְּחִזְרָה לִירוּשָׁלַיִם. תִּשְׁעַת שְׁעוֹת נְסַעְתִּי, הַלּוֹךְ חִזְרוֹ, בְּשִׁבִיל לְדַבֵּר, שְׁבַע דְּקוֹת. הֵייתִי כְּזֶה בְּצַעַר, לֹא יִכְלַתִּי, אִיזָה צַעַר!

עֲשָׂרִים שָׁנָה עֵבֶר מֵאָז, יוֹם אֶחָד אֲנִי בִירוּשָׁלַיִם, מִישְׁהוּ אָמַר לִי, יֵשׁ פֹּה אִיזָה אַבְרָה, גְּאוֹן, בְּאִמְתָּ גְּאוֹן.

אֲנִי הוֹלֵךְ לְפָגֵשׁ אוֹתוֹ, לְדַבֵּר אוֹתוֹ, וּבְאִמְתָּ הוּא גְּאוֹן, בְּקִי בְש"ס, אִיפֹה שֶׁתִּשְׁאֵל

אוֹתוֹ, בְּכָל הַסּוּגִיּוֹת, גַּם בְּקַדְּשִׁים, אִיפֹה שְׁאֵתָה תְּרַצָּה, הוּא שׁוֹלֵט טוֹב, מִנְחָ בְּצוּרָה טוֹבָה, וְגַם בְּקִי בְּסוּגִיּוֹת שֶׁל הִישִׁיבוֹת, מִשְׁהוּ בְרָמָה.

אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתוֹ, תַּגִּיד לִי מֵאִיפֹה כָּל זֶה? הוּא אָמַר לִי, הֶרֶב, אֲנִי עֶשֶׂר שָׁנִים לְמַדְתִּי כְּמוֹ שְׁצָרִיף. אַחַר כֵּן, הַתְּחִלְתִּי קִצַּת לְמוֹסֵר שְׁעוּרִים. בְּשִׁשָּׁה מְקוֹמוֹת אֲנִי מוֹסֵר שְׁעוּרִים בְּדֵף הַיּוֹמִי. ב"ה אֲנִי בְּקִי בְש"ס בְּעַל פֹּה, וְגַם אֲנִי ר"מ בִּישִׁיבָה וְאֲנִי מוֹסֵר שְׁעוּרִים בְּרַמָּה גְבוּהָה.

מִי אֵתָה, שְׂאֵל אוֹתוֹ הֶרֶב? הֶרֶב, מֵה זֶה מִי אֲנִי? אֲנִי הַתְּלַמִּיד שֶׁל הֶרֶב. אִיךְ אֵתָה תְּלַמִּיד שְׁלִי? אֲנִי לְמַדְתִּי אֲצֵל הֶרֶב.

פְּתוּאֹם אֲנִי קוֹלֵט, תַּגִּיד לִי, זֶה אֵתָה שְׁהַתְאָרְסַת בְּצַפַּת? הוּא אָמַר לוֹ כֵּן זֶה אֲנִי. אֵה זֶה אֵתָה, וְאוֹ אֵלֶיךָ בְּאִתִּי בְּנִסְיָעָה כְּזֹאת אֲרַכֶּה?

אָמַר, כּוֹ, אָבֵל תִּשְׁמַע הֶרֶב מֵה שְׁהִיָּה. בְּדַרְשָׁה שְׁהֶרֶב נָתַן אֵף אֶחָד לֹא שְׁמַע, נִכּוֹן אֵף אֶחָד לֹא שְׁמַע, אָבֵל אֶחָד כֵּן שְׁמַע. מִי זֶה הָיָה, חֵמִי. חֵמִי שְׁמַע! הֶרֶב בְּדַרְשָׁה אָמַר שְׁהִיּוֹם זֹכִים לְהַכְנִיס סִפֵּר תּוֹרָה הַבֵּיתָה, אֵת זֶה שְׁמַע חֵמִי.

הוּא הִגִּיעַ הַבֵּיתָה, הוּא אוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ - חֵמוֹתִי, תִּשְׁמַעֵנִי זְכִינוּ לְהַכְנִיס סִפֵּר תּוֹרָה הַבֵּיתָה, סִפֵּר תּוֹרָה צָרִיף לְשִׁמּוֹר עֲלֵינוּ, אֲנִי רוֹצֵה לְהַחְזִיק אוֹתוֹ, לְשִׁמּוֹר עַל הַסִּפֵּר תּוֹרָה הַזֶּה.

כְּשִׁהִיָּתָה הַחֲתוּנָה, חֵמִי בָא אֵלַי וְאָמַר, תִּשְׁמַע אֲנִי רוֹצֵה אוֹתָךְ מִתְמִיד, יוֹשֵׁב לוֹמֵד, אִם בְּכוֹלֵל מִקְבָּלִים אֶלְפִים שְׁקָל, אֲנִי נוֹתֵן לָךְ כָּל חֲדָשׁ אֲרַבַּעַת אֶלְפִים שְׁקָל, אָבֵל אֲנִי רוֹצֵה אוֹתָךְ לוֹמֵד.

אֵתָה יוֹדַע, כְּמוֹ שְׁאֵתָה מִכִּיר אוֹתִי, לֹא הֵייתִי בִישִׁיבָה לוֹמֵד, אָבֵל חֵמִי אָמַר לִי לְלַמֵּד, זֶה הַתְּחִלְתִּי לְלַמֵּד. קִבְּלִיתִי טַעַם בְּלִמּוּד, נִהְיָה לִי חֲשָׁק, עֶשֶׂר שָׁנִים לְמַדְתִּי בְּהַתְמַדָּה, חֲזַרְתִּי, שְׁנַנְתִּי מִסְכָּחוֹת עַל מִסְכָּחוֹת.

וּפְתוּאֹם גַּם גְּלִיתִי שִׁישׁ לִי כְּשִׁרוֹנוֹת, שְׂאֲנִי גַם יוֹדַע לְדַבֵּר, וְכֵן הַתְּחִלְתִּי לְמוֹסֵר שְׁעוּרִים בְּדֵף הַיּוֹמִי, אֲנִי גַם ר"מ בִּישִׁיבָה מוֹסֵר שְׁעוּרִים בְּרַמָּה גְבוּהָה מְאֹד.

אוֹמֵר הֶרֶב, נְסַעְתִּי תִשְׁעַת שְׁעוֹת, הַלּוֹךְ חִזְרוֹ, קְרִיעַת יָם סוּף זֶה הָיָה, בְּשִׁבִיל מֵה, לְדַבֵּר? אֵף אֶחָד לֹא שְׁמַע, תְּרָאָה מֵה יֵצֵא אַחֲרַי עֲשָׂרִים שָׁנָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר לָךְ, 'חֲדָשׁ כְּמֵה הַלְכוֹת', אֵתָה מְזוּלָל בְּהַלְכָה אַחַת, אֵתָה לֹא יוֹדַע מֵה יָכוֹל לְצַאֵת מִהַלְכָה אַחַת, אִיזָה עוֹלָמוֹת, לְפַעְמִים זֶה לֹא הַיּוֹם, לּוֹקַח שָׁנִים עַד שְׁאֵתָה רוֹאָה מֵה הַלְכָה אַחַת יָכוֹלָה לַעֲשׂוֹת.

הַזְכוֹת שֶׁל פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר

אֲנַחְנוּ כָּל פַּעַם מְזַכִּירִים אֶת זֶה, אָבֵל עֲכָשְׁיוֹ זֶה מִתְאָיִם.

כְּשִׁהִיָּה הַסִּפֵּר עִם פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר. אָמַר לוֹ פִּינְחָס לְמִשְׁה רַבְּנוּ, לְמַדְתִּי אוֹתִי שְׁהַבּוֹעַל אֲרַמִּית קִנְאִים פּוֹגְעִים בּוֹ, אָמַר לוֹ מִשְׁה רַבְּנוּ אֵז אֵתָה בְּעַל הָאֲגָרָת, אֵתָה תִקְרַם אוֹתָה.

וְהַתּוֹרָה מַעֲיָדָה עַל זֶה, שֶׁהַכֵּל בְּזֻכוֹת פִּינְחָס, "וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי", עִם יִשְׂרָאֵל עִמְדוֹ רַגַע לְפָנַי כְּלִיוֹן.

שׁוֹאֵל הֵבֵן אִישׁ חֵי, מֵה הַפְּרוּשׁ שְׁפִינְחָס אוֹמֵר לְמִשְׁה רַבְּנוּ 'לְמַדְתִּי אוֹתִי', הֵרִי מִשְׁה רַבְּנוּ לְמַד אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל.

אָלָא כְּשִׁמְשָׁה רַבְּנוּ עָלָה לְמַעְלָה לְמִרוֹם, אֵז יְהוֹשֻׁעַ לָקַח אֶת הָאֵהָל, עָלָה לְהַר סִינַי, שָׁם אֵת הָאֵהָל שְׁלוֹ שָׁמָּה, אֲנִי מַחְפָּה שְׁמִשְׁה רַבְּנוּ יוֹד.

פִּינְחָס לֹא עָשָׂה כְּכֵה. עָשָׂה בְּטַלְפוֹן תְּזַכְּרָת, עוֹד אֲרַבְעִים יוֹם, הַטְּלַפּוֹן צִלְצַל, פִּינְחָס רָץ לְהַר. הוּא רוֹאָה אֶת מִשְׁה רַבְּנוּ יוֹרֵד עִם לוֹחוֹת הַבְּרִית. אֵתָה יוֹדַע אִיזָה מְרַגֵּשׁ אֵת זֶה, מִשְׁה רַבְּנוּ יוֹרֵד עִם לוֹחוֹת הַבְּרִית.

'רַב מִשְׁה' תַּגִּיד לִי אִיזוֹ הַלְכָה טְרִיָּה שְׁשִׁמְעַת מֵהָאֲלֵקִים עֲכָשְׁיוֹ. תַּגִּיד לִי מִשְׁהוּ טְרִי מַעֲכָשְׁיוֹ. אָמַר לוֹ מִשְׁה שְׁמַעְתִּי "הַבּוֹעַל אֲרַמִּית קִנְאִים פּוֹגְעִים בּוֹ".

לֹא מִבְּנֵן, מִשְׁה רַבְּנוּ עִם לוֹחוֹת הַבְּרִית בְּיָדוֹ, הִרְגַע יוֹד מִשִׁיא הַפְּסָגָה שֶׁל אֲרַבְעִים יוֹם לָלֵא אֶכִּילָה וְשִׁתִּיָּה, מְכָל הַתּוֹרָה, מְכָל הַהַלְכוֹת, אִין שׁוּם הַלְכָה אַחֲרַת שְׁהוּא יָכוֹל לְהַגִּיד לוֹ, רַק אֵת הַהַלְכָה הַזֹּאת - "הַבּוֹעַל אֲרַמִּית קִנְאִים פּוֹגְעִים בּוֹ".

אָבֵל בְּאִמְתָּ, הַהַלְכָה הַזֹּאת הַצִּילָה אֶת כָּל כְּלָל יִשְׂרָאֵל. אִיזָה הַלְכָה זֹאת?! מִישְׁהוּ פַעַם הָיָה חוֹשֵׁב לְלַמֵּד כְּזוֹ הַלְכָה? וְדוּקָא הַהַלְכָה הַזֹּאת הִיא שְׁהַצִּילָה אֶת כָּל כְּלָל יִשְׂרָאֵל, אִיזָה נוֹרָא זֶה.

כְּמֵה בֶן אָדָם צָרִיף לְדַעַת, לְהַעֲרִיף כָּל חִזּוּק, כָּל פְּעָלָה שְׁהוּא עוֹשֶׂה, גַּם אִם נְרָאָה לָךְ שְׁזָה תְּפַל, לֹא חֲשׁוֹב, לֹא מַעֲנִין, תַּדַּע זֶה מִשְׁפִּיעַ, מְאֹד מְאֹד מִשְׁפִּיעַ.

יָזְכָה אוֹתָנוּ הַשֵּׁם, שְׁזֻכוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, זְכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים תִּשְׁמֹר אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל כְּלָל יִשְׂרָאֵל, לִישׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת, לְבִרְכוֹת מְרֻבוֹת, לְהַצְּלָחוֹת, לְסִיעֻתָא דְשִׂמְיָא גְדוֹלָה, אָמֵן וְאָמֵן.